

UZASADNIENIE

Powód S. W. wystąpił przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 550,00 zł tytułem odszkodowania wraz odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała powództwo co do wysokości podnosząc, iż roszczenie powoda jest bezpodstawnie zawyżone. Ponadto pozwana wskazała, iż na mocy umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody – Starostwem Powiatowym w P. odpowiedzialność

ubezpieczyciela ograniczona jest franszyzą integralną w wysokości 500,00 zł .

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2011 roku ok. godziny 8:30 kierujący samochodem powoda marki V. (...) o nr rej. (...) z A. przez N. w kierunku ulicy (...), ok. 30 m. przed posesją nr (...), podczas wykonywania manewru wymijania, najechał na wyrwę w jezdni. Wskutek zdarzenia w pojeździe powoda doszło do rozerwania przedniej prawej opony od strony wewnętrznej. Powód w celu naprawienia powstałej szkody musiał dokonać wymiany obu przednich opon na nowe w celu uniknięcia dysproporcji pomiędzy wysokością bieżnika na kołach samej osi. Koszt naprawy uszkodzeń powstałych na skutek zdarzenia, obejmujący wymianę 2 opon na nowe, wynosi łącznie 701,50 zł brutto przyjmując, iż cena jednej opony nowej wyniosła 320,00 zł, zaś koszt ich wymiany 61,50 zł.

Droga, na której doszło do przedmiotowego zdarzenia znajduje się w zarządzie Starostwa Powiatowego w P., które w dniu 30 marca 2011 roku objęte było ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej przez pozwaną. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – polisa nr (...) – przewidywała ograniczenia odpowiedzialności pozwanego w postaci franszyzy integralnej do wysokości 500,00 zł .

Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 20 maja 2011 roku. Pozwana w toku postępowania likwidacyjnego określiła wysokość szkody na kwotę 234,32 zł i odmówiła wypłaty odszkodowania powołując się na wysokość franszyzy.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd orzekający uznał, że powództwo jest zasadne w całości.

Nie ulega wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie doszło po stronie powoda do powstania szkody majątkowej w postaci uszkodzenia pojazdu. Odpowiedzialność Starostwa Powiatowego za przedmiotową szkodę nie była kwestionowana. Pozwany zaś przez zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ze Starostwem Powiatowym w P. przyjął na siebie obowiązek zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.), a zatem także za szkody powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 30 marca 2011 roku. Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, nr 124 poz. 1152), powód jako poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej mógł dochodzić roszczeń odszkodowawczych bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Przedmiotem sporu pomiędzy stronami była zatem wysokość szkody poniesionej przez powoda, która obejmowała koszt naprawy uszkodzonego pojazdu.

W rozpoznawanej sprawie dla ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu powoda istotne znaczenie miała treść opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego, który w sposób niebudzący wątpliwości określił wysokość kosztów naprawy uszkodzonej części pojazdu powoda pozostającej w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 30 marca 2011 roku na kwotę 701,50 zł brutto. Sąd mając jednak na względzie

treść art. 321 § 1 k.p.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 550,00 zł zgodnie z żądaniem powoda.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek Sąd rozstrzygnął stosownie do przepisu art. 481 § 1 k.c. Z uwagi na to, że żądanie powoda zostało uwzględnione w całości Sąd o kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Powyższe rozstrzygnięcie apelacją w całości zaskarżył pozwany żądając zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa ze stosowną zmianą orzeczenia o kosztach i uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 824¹ § 1 k.c. poprzez zasądzenie odszkodowania przewyższającego wysokość szkody. W uzasadnieniu apelacji skarżący koncentruje się na polemicznych wywodach dotyczących niezasadnego zdaniem pozwanego przysporzenia majątkowego po stronie powoda poprzez wymianę używanych opon na nowe.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna, a podniesiony w niej zarzut chybiony.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne i przyjmuje je za własne. Zarzut skarżącego zawarty w apelacji nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż wobec treści art. 387 § 2¹ k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Mając na uwadze, że Sąd odwoławczy w pełni akceptuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji, a skarżący nie zgłosił żadnych zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy na podstawie wyżej powołanej regulacji ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarzut naruszenia art. 824¹ § 1 k.p.c. jest zupełnie chybiony. Stosownie do powołanej regulacji o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Pomijając już fakt, że komentowany przepis dotyczy umownych stosunków ubezpieczonego z ubezpieczającym z jakimi nie mamy do czynienia w realiach rozpoznawanej sprawy, w której odpowiedzialność pozwanego ubezpieczającego sprawcę szkody oparta jest na delikcie, to wskazać należy, że zasada wypłaty odszkodowania w kwocie odpowiadającej wysokości szkody nie została naruszona. W rozpoznawanej sprawie dla ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu powoda istotne znaczenie miała treść opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego, który w sposób niebudzący wątpliwości określił wysokość kosztów naprawy uszkodzonej części pojazdu powoda pozostającej w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 30 marca 2011 roku na kwotę 701,50 zł brutto. Sąd zasądził tytułem odszkodowania niższą kwotę 550,00 zł zgodnie z żądaniem powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego zgodzić się należy z wyrażonym przez Sąd I instancji poglądem, iż w niniejszej sprawie nie było zasadnym pomniejszenie należnego odszkodowania poprzez odliczenie kosztów amortyzacji, czyli uwzględnienie eksploatacyjnego zużycia wymienionych opon wobec wartości nowych, nieużywanych części. Byłoby to bowiem niezgodne z zasadą pełnego odszkodowania. Stanowisko to poparte jest orzecznictwem Sądu Najwyższego, który wskazał, że stosowanie potrąceń amortyzacyjnych dopuszczalne jest tylko w wyjątkowych sytuacjach, tzn. tylko wówczas kiedy zastosowanie nowych części prowadziłoby do wzrostu wartości całego naprawionego pojazdu. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku wydaną w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11 „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe

i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi." Taka sytuacja nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Biegły podkreślił, iż opony używane pozbawione są gwarancji i mogą być zamontowane tylko na odpowiedzialność użytkownika. Celowa zatem i ekonomicznie uzasadniona był naprawa pojazdu poprzez zamontowania dwóch nowych opon. Nie ma również podstaw do przyjęcia, iż taka naprawa doprowadziła do wzbogacenia się powoda, poprzez wzrost wartości całego uszkodzonego pojazdu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.. Na koszty poniesione przez powoda w postępowaniu apelacyjnym złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).